

[Socialministeren.]

servative Folkeparti har indtaget i denne Sag efter den Interesse, dette Parti ved mange Lejligheder i de senere Aar tilsyneladende har vist netop for at faa Socialreformen gennemført. Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og de andre Medlemmer af det konservative Folkeparti, der ofte har tilkendegivet Interesse for at faa Orden og System paa dette Omraade, ikke har ment at kunne deltage i Samarbejdet. Jeg kan ikke forstaa deres Argumentation, men da den er af politisk Karakter, skal jeg ikke blande mig i den. Jeg takker alle de øvrige Medlemmer, der i de forskellige Udvalg har arbejdet med paa dette store Omraade.

Med Fare for, at den Udtalelse, jeg nu fremsætter, i allerhøjeste Grad vil blive misbrugt, specielt af Kommunisterne, hvad der ikke skal genere mig det fjerneste, vil jeg ende med at takke det ærede Medlem Hr. Krag, hvis store Indsigt i høj Grad er kommet dette Arbejde til gode, ikke alene det Forslag, vi i Øjeblikket behandler, men den samlede Socialreform.

Ordføreren (Fr. Andersen [Holbæk A.]):

Efter den højtærede Ministers Bemærkninger vil jeg kunne fatte mig i allerstørste Korthed. Der var selvfølgelig ingenting i Vejen for, at jeg lige saa let som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vilde kunne finde en eller anden Enkelthed i Lovforslaget, som jeg ikke var helt tilfreds med; men jeg finder ingen Anledning til at komme ind derpaa. Forhandlingerne om Socialreformen er afsluttet, vi er enedes om at afgive Betænkning, er enige om en Række Ændringer, og det høje Ting har givet sin Tilslutning — saa er der ingen Grund til at genopfriske noget som helst. Det er givet, som jeg sagde i Gaar, at naar en Overenskomst skal tilvejebringes mellem forskellige Partier, saa maa der fra alle Sider gøres Indrømmelser.

Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven have Lov til at beklage, at man giver det Udseende af, at det Parti, det ærede Medlem tilhører, ikke har kunnet skaffe sig lige Vilkaar med os andre i Arbejdet. Der er Grund for mig til at gøre dette, da jeg har haft den Ære at være Udvalgets Formand. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af den Betragtning, som det ærede Medlem fremfører, saa meget mindre som det jo er en Kendsgerning, at ikke alene det ærede Medlems Parti, men ogsaa det ærede Medlem selv har deltaget i Arbejdet, ogsaa i det saakaldte snævre Udvalg, ja, endogsaa har været med til at forme en

Række af de Ændringer, som nu er fastslaaet. Jeg tror ikke, man har Lov til at sige, at der under Udvalgsarbejdet er foregaaet noget som helst, der kan have dikteret det ærede Medlem og hans Parti at afbryde Forbindelsen.

Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, der talte for det kommunistiske Parti, begyndte med at udtale, at det havde været meget vanskeligt at sætte sig ind i Lovforslaget. Det er selvfølgelig rigtigt, at det kan have sine Vanskeligheder, men jeg tror, jeg har Lov til at sige, at alt, hvad det ærede Medlem i øvrigt sagde, var en Bekræftelse paa, at han overhovedet ikke havde faaet fat i noget af det rigtige endnu. Jeg tør ikke med Bestemthed sige, om det alene er Tiden, det har manglet paa, men jeg er tilbøjelig til at tro, at ogsaa det ærede Medlems Indstilling og forudfattede Mening har haft en meget stor Indflydelse paa de Udtalelser, det ærede Medlem fremførte.

Det ærede Medlem mente i en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen og en Udtalelse af mig under Forhandlingerne i Gaar at kunne skaffe sig et Argument for sin Paastand om, at det, det her drejede sig om, bare var en Nedskæring. Det ærede Medlem gjorde den Fejl, at han glemte, at der her ikke er Tale om eet Lovforslag, men om tre. Det ærede Medlem havde læst paa Tabellen, men saa burde det ærede Medlem have læst den igennem, for saa vilde han have set, at det var rigtigt, hvad jeg sagde i Gaar, at Opgaven havde været at naa frem til, at Reformen kunde hvile i sig selv. Der er efter Beregningerne en forøget Udgift paa 134 000 Kr., det vil altsaa sige, at Reformen hviler saa nogenlunde i sig selv, men der er ikke Tale om Nedskæring.

Det ærede Medlem gik dernæst over til at tale om Skønnet. Jeg skal gerne erkende, at jeg hører til dem, der ønsker en Begrænsning for dette Skøn, men paa den anden Side tror jeg ikke, der kan være noget som helst at indvende imod, at man ude omkring i Kommunerne, hvor man skal yde Bevillingerne, har Adgang til at øve et Skøn. Og det, at man kan hævde — endogsaa med fuldeste Ret —, at dette Skøn mange Steder afgives paa en angribelig Maade, skal da ikke føre til den Betragtning, at der ikke skal være Adgang til at øve et saadant Skøn; det skal føre til det, som har været Regelen gennem alle Tider, saa længe der har været en Underklassebevægelse her i Landet, at hvis en Administration viste svigrende social Forstaaelse, var den eneste Vej, man kunde gaa, den at